

PARLEM DE LA SOLEMNITAT DE TOTS SANTS

El Cristià celebra la Vida, no la mort. És la Pasqua del Senyor que ens infon esperança. Esperança de vida plena sens fi! Així que el nostre peregrinar per aquest món té com a finalitat i plenitud la vida en si. Un peregrinar, ja en vida, per arribar a la Vida. Un “sí” però “encara no.” Aquesta esperança ens ajuda a estimar sempre, i sota totes les circumstàncies, el do de la vida. I l’estimam ja en aquest món, fonamentalment perquè és on l’hem rebuda i esdevé l’inici de la nostra eternitat.

Una vegada un fillet em va fer una pregunta molt intel·ligent: ¿Si Déu vol que anem al cel, per què no ens hi creà directament? No podem negar que la pregunta és boníssima i, a més, és fonamental per entendre la relació que Déu té amb nosaltres. No és un Déu dèspota, que faci de nosaltres el que vulgui: “Ja no us dic servents, perquè el servent no sap què fa el seu senyor; sinó que us he anomenat amics” (Jn 15, 15). Déu ens atreu cap a Ell i, per conseqüència, cap a la Vida, no imposant-se sinó atraient-nos mitjançant l’amor. I l’amor requereix fonamentalment de la llibertat. Tan sols es pot estimar des de la llibertat.

Per tal que aquesta vida sigui efectivament un pelegrinatge cap a la santedat, fent un bon ús del gran do de la llibertat que, com he dit abans, és eina fonamental per a estimar i poder arribar a Déu, se’ns donen un gran nombre de companys, ajudants, testimonis, intercessors... els sants. Són tants que no hi ha dies de l’any ni suficient calendari per conèixer-los tots. Tenim la possibilitat de celebrar-los tots junts en aquesta solemnitat.

Celebram les seves virtuts, el seu exemple, la seva companyia i intercessió, la comunió amb ells... (ho vivim perfectament com diu el catecisme a l’article 3 de la segona secció Els set sagraments de l’Església quan celebrem la santa missa, que transcendeix el temps i l’espai, unint els fidels que són al cel, a la terra i al purgatori en una comunió santa.)

Darrerament veim com durant aquests dies es manifesten pels carrers, com si es tractés d’una planta invasora, unes noves costums i celebracions, que, ben enteses, podrien conviure sense haver de desplaçar allò que és autòcton, ja que la paraula Halloween procedeix de l’expressió “All Hallow Eve” (vespre de Tots Sants), i el seu origen està molt relacionat amb la tradició cristiana, encara que mesclat amb costums paganes i romanes. Però la comercialització de les festes ens pot empobrir socialment. Així podria resultar si canviem l’exaltació de les virtuts que brillen en els Sants, aquelles que ells van voler compartir: l’amor al proïsme, la felicitat, la caritat, l’esperança... per la recerca del camí fàcil: el gaudir sense cap altre objectiu que el pensar en un mateix.

Són dies de celebrar la vida, no la mort; l’esperança, no la por. Celebrem la santedat com a vocació comuna. Busquem a Déu que és el nostre bé suprem. I visquem aquesta vida amb l’alegria pròpia de l’esperança.